

ג'ונגל בוילה

מחזה מאת נעם גיל

כל הזכויות שמורות לנעם גיל

2019

דמויות –

יונתן, גבר בתחילת שנות השלושים לחייו.
מילי, אשתו של יונתן, בסוף שנות העשרים לחייה.
מאיה, שכנה של יונתן, בסוף שנות השלושים לחייה.
דניאל, בעלה של מאיה, בתחילת שנות הארבעים לחייו.

הבמה –

המחזה אמור להתרחש בשני חללים שונים הסמוכים אך מופרדים זה מזה – ביתם של מאיה ודניאל (המשכירים) וביתם של מילי ויונתן (השוכרים). יחד עם זאת, האינטראקציה בין הדמויות צריכה להיות באותו חלל, המופרד רק דרך נקודת המבט של הדמויות.
בקיצור, רצוי שעיצוב הבמה יחשוף את הפער שבין הלך הרוח של הדמויות (המדמיינות עצמן מתגוררות בשני בתים מופרדים) מאשר ייצוג אובייקטיבי של חללים.

תמונה 1

צעקה מחרישת אוזניים נשמעת.

האורות עולים על יונתן ומילי בסלון ביתם החדש.

הסלון עדיין הפוך, מלא בארגזים מלאים וחצי מלאים, שתכולתם מחכה עדיין לפריקה (מילי ויונתן עברו לבית לפני זמן קצר).

מילי עומדת על הספה שבמרכז הבמה. יונתן עומד בצד השני של הסלון.

יונתן: מה קרה?

מילי (מצביעה לעבר אחד הארגזים שבקצה החדר): עכבר.

ציוצים חרישיים נשמעים.

יונתן הולך לעבר הארגז שבקצה הבמה, מביט למטה. מילי יורדת מהספה.

יונתן דורך עם הרגל שלו בחוזקה על הרצפה שמאחורי הארגז. צווחת כאב קטנה נשמעת לשנייה ואז גועת.

יונתן מתכופף ומרים את הקורבן המסכן – עכבר מת, שבור ומדמם.

מילי מביטה בו מזועזעת.

יונתן זורק את העכבר לפח האשפה שליד.

יונתן: יתגדל ויתקדש שמייה רב... (נעצר, שם לב למילי) מה את מסתכלת עלי ככה?

מילי: מה?

יונתן: לא רצית להרוג אותו?

מילי נדה בראשה.

יונתן: מה חשבת שאני...

ציוצים נשמעים שוב מהצד השני של הבמה ומשתיקים את יונתן.

מילי שוב מביטה מבוהלת לכיוון מקור הרעש החדש. יונתן הולך ורואה את מה שעומד מאחורי הארגזים שבצד השני של הסלון. הוא מחייך, פונה למילי.

יונתן: עכשיו תורך.

יונתן מושך אותה לעבר העכבר השני, משועשע.

יונתן: יאללה, בואי. אל תתביישי.

מילי: אני לא הורגת אותו.

יונתן: מי אמר להרוג? תגידי רק שלום.

מילי: לא!!!

יונתן: לא? (מילי נדה בראשה) טוב, הלכתי לישון.

יונתן עומד לצאת מהבמה.

מילי: אל תשאיר אותי אתו.

יונתן חוזר. הוא הולך לעבר הארגו שליד, מביט על העכבר.

יונתן: אז מה עושים? תפעילי אותי.

מילי: לא רוצה להרוג.

יונתן: אוקיי. (פונה לעכבר) היי מתוק, מה שלומך? תקשיב, (מצביע על מילי) זו מילי, אשתי, יש לה לב גדול, היא לא רוצה לפגוע בך. אכפת לך לפנות לנו את החיים?

ציץ נשמע.

יונתן (מגיב לציץ): אוקיי, תודה. (למילי) לא משתף פעולה. רוצה שאני אהרוג אותך?

מילי נדה בראשה.

יונתן: מילי, או שהורגים או שלא, אין דרך אמצע.

מילי לא מגיבה. יונתן מתקרב לעכבר השני. הוא מניף את הרגל שלו באוויר, נראה משועשע מכל הסיטואציה.

יונתן: אז מה אומרת?

מילי: מה אתה שואל אותי?

יונתן: לא רוצה שתאשימי אותי אחר כך.

מילי: אולי ניתן אותו לדשה?

יונתן: אם הכלבה תטרוף אותו זה יהיה פחות אכזרי?

מילי: יותר טבעי.

יונתן: מילי, אני עייף. שחררי אותי.

מילי: יאללה, בוא נסיים עם זה.

יונתן: אני רוצה לשמוע אותך אומרת לי, "אהוב שלי, תהרוג את העכבר".

מילי: אהוב שלי, תיקח את העכבר ותוציא אותו החוצה.

יונתן: "להרוג את העכבר", אני רוצה לשמוע אותך מבקשת ממני להרוג אותו.

מילי נדה בראשה.

יונתן: אם אני אהרוג אותו את תאהבי אותי פחות?

מילי לא משיבה.

יונתן מתקרב לעכבר ודורך באלימות על הרצפה. הוא מתכופף, מרים את הגופה של העכבר השני וזורק אותו, כפי שעשה מקודם, לפח.

יונתן: בואי לישון.

מילי מצטרפת אל יונתן, מנסה להסיט את מבטה מהפח. היא סוגרת את האור.

ציוצים של עכברים נוספים נשמעים ברקע, הציוצים גוברים יותר ויותר ונהפכים למחרישי אוזניים.

תמונה 2

אל ציוצי העכברים, מצטרפים נביחותיו של כלב.
הנביחות ילוו את הדמויות במהלך התמונה כולה, ולמעשה במהלך המחזה כולו (עד שיצוין אחרת).

מאיה עומדת בחזית הבמה, בצידה הימני, בביתה שלה.
היא בוחה קדימה, נראית נסערת, אפילו רועדת.
לאחר המתנה קצרה, דלת הבית נפתחת ופנימה נכנס דניאל.

דניאל (למישהו מבחוץ): בוא, כנס.

יונתן נכנס אחריו, מביט בבית סביבו.

מאיה: שלום, יונתן.

יונתן: שלום.

מאיה (לדניאל): אמרת לו למה הוא כאן? (ליונתן) הוא אמר לך למה אתה כאן?

דניאל: לא אמרתי לו שום דבר. תירגע. (ליונתן) שב.

יונתן מתיישב על הספה.

מאיה: מה קורה עם הכלב שלכם?

יונתן: כלבה.

מאיה: מה קורה עם הכלבה שלכם?

יונתן: צריך לתת לה עוד זמן להתרגל לבית החדש.

דניאל: עזבי אותו.

יונתן: עוד שבוע היא תירגע.

דניאל: תהיי נחמדה.

מאיה: אני תמיד נחמדה. (תוקפנית) אני לא נחמדה, יונתן?

יונתן: את... כן... את די... בסדר, כלומר... את יודעת...

דניאל: אז מה שלומכם?

יונתן: המזגן עושה בעיות. הוא מתחיל לטפטף.

דניאל: ומה שלום מילי?

יונתן: המזגן מטפטף. (לדניאל) מילי מתה על הבית. אנחנו מנסים להיכנס להריון והמזגן הדפוק לא עוזר, אבל חוץ מזה ומהעכברים הכל טוב.

דניאל: העכברים הורסים את המזגן.

יונתן: אני אמרתי לך שהם הורסים את המזגן. הם הורסים הכל.

דניאל (לא הקשיב לו, ממשיך): יש פה ביישוב בעיה קשה של עכברים. העכברים נכנסים לתוך הצינורות והורסים שם הכל מבפנים. אבל...

יונתן (קוטע אותו): צריך להחליף את הצינורות.

הנביחות מבחוץ ממשיכות.

דניאל: צריך להחליף את הצינורות, זה מה שצריך לעשות.

מאיה (רוצה להרוג מישהו): חור בראש...

יונתן: אבל צריך לטפל קודם במזגן, כי המזגן מטפטף...

מאיה: הנביחות האלה...

הנביחות פוסקות.

דניאל: זה העכברים. הכל עכברים. בכל מקרה...

יונתן (שוב קוטע אותו): אנחנו חייבים מזגן, במיוחד עכשיו, כשנהיה חם בחוץ.

דניאל: אתה צודק, אבל הבעיה היא לא... זה העכברים.

יונתן: כן.

דניאל: הם נכנסים לתוך הצינורות.

יונתן: אני יודע שזה העכברים. יש עכברים בכל הבית.

דניאל: זה העכברים. אני אומר לך שזה העכברים.

מאיה (צינית): יכול להיות, ואני קוראת פה בין השורות, אז אל תתפסו אותי במילה, אבל יש לי תחושה, וְתִקְנֵנו אותי אם אני טועה, שזה העכברים.

קולות נביחות הכלב חוזרות.

יונתן: אם אתם רוצים, אני יכול לשדך לכם מישהו...

מאיה (על נביחות הכלב): אני לא יכולה עם הרעש הזה!!

יונתן: ... שיבוא וייתן מחיר טוב.

דניאל: יוני, בוא נשים שנייה את עניין העכברים בצד.

מאיה: כמו מקדחה הכלב הזה.

דניאל: אני מבין את המצוקה שלכם...

יונתן: כלבה.

דניאל: ...באמת שאני מבין אותה, אבל לא בגלל זה הבאנו אותך לפה.

הנביחות פוסקות.

יונתן: מה קרה?

דניאל (למאיה): שאני אתחיל?

מאיה מהנהנת.

דניאל: אומר לך מראש, זה הולך להיות קצת מוזר.

יונתן: מה הולך להיות מוזר?

דניאל: אתה בקושי מכיר אותי ואת מאיה, אנחנו בקושי מכירים אותך. אבל אנחנו צריכים... לא, אנחנו **חייבים** את העזרה שלך.

מאיה: תגיע כבר לעיקר.

דניאל: את רוצה להתחיל? (מאיה לא עונה) יפה, אז שבי בשקט ותני לי לדבר.

מאיה: תירגע.

דניאל: אל תעצבני אותי, אני אֵיֶרְגֵע.

דניאל מנסה להישאר רגוע. הוא לוקח נשימה ארוכה וממשיך.

דניאל: אני ומאיה נפרדים.

יונתן (עושה עצמו כאילו מופתע): מה?

דניאל: בואו לא נעשה מזה עניין. אנחנו נפרדים, אנשים נפרדים, אנחנו נפרדים. הכל בסדר. אני לא אפרט איך הנסיבות נוצרו.

מאיה: לא, פרט כמה שאתה רוצה.

דניאל (ליונתן, מצביע על מאיה): אני לא סובל אותה, זו האמת. היא בלתי נסבלת.

מאיה (ליונתן): רק שיהיה ברור, גם אני לא סובלת אותו.

דניאל: איך שהיא מתעצבנת מכל שטות...

מאיה: ההתנחמדות הצבועה שלו...

דניאל: חוסר הפרופורציות בנוגע לכל דבר...

מאיה: העצלנות...

דניאל: השתלטנות...

מאיה: חוסר היוזמה...

דניאל: הכעסים, התקפי הזעם...

מאיה: העובדה שאני צריכה לעשות הכל בבית הזה...

דניאל: אוקיי, הוא הבין.

מאיה: חוסר היכולת שלו לספק הכנסה קבועה...

דניאל: הוא הבין!!

מאיה: הפנטזיות התמימות על הצלחה כלכלית שלעולם לא תבוא...

דניאל: רואה אותה? ככה היא תמשיך עד שאני אשתגע.

מאיה: אתה יודע שהוא איבד את העבודה שלו?

דניאל: אתה יודע שהיא בוגדת בי עם מישהו אחר כבר חצי שנה?

מאיה: אינטל קנו את QPI והמנהלים שם החליטו להיפטר מהשומן העודף.

דניאל: מישהו שהיא הכירה בפילאטיס.

מאיה: אז מה הצייפים ב QPI עשו?

דניאל: בפילאטיס, אתה מבין עם מי אנחנו מתעסקים פה?

מאיה: הם הציעו מענק פרישה לכל מי שיתנדב לעוף משם.

דניאל: ארכיטקט שעובד במשרד בתל אביב.

מאיה: נחש מי התנדב...

דניאל: גרוש, פלוס שניים.

מאיה: ...דניאל שלנו...

דניאל: נחש איך היא אמרה לי שהיא שוכבת עם מישהו אחר?

מאיה: בלי להתייעץ איתי...

דניאל: (מצביע על מאיה): התכשיט הזה שיושב פה.

מאיה: בלי כלום...

דניאל: באמצע הלילה, בשתיים וחצי בלילה היא מעירה אותי...

מאיה: הוא עזב את העבודה שלו.

דניאל: "אני שוכבת עם גבר אחר."

מאיה: ואיך הוא מבשר לי שעזב את העבודה?

דניאל: "אני שוכבת עם גבר אחר כבר כמה חודשים."

מאיה: נו, נחש איך הוא בישר?

דניאל: זה מה שהיא אמרה לי, "חשבתני שכדאי שתדע. לילה טוב."

מאיה: שעתיים לפני, כשאנחנו ביחד במיטה. הכי בקז'ואל...

דניאל: נקמה על זה שעזבתני את העבודה, העבודה שהרסה לי את החיים.

מאיה: בשביל לתקוע לי בקטנה כזה. אתה מבין עם מי יש לנו עסק פה?

דניאל: אתה מבין עם מי יש לנו עסק פה?

דניאל ומאיה (מתואמים): איתה/ו יש לי עסק, זה עם מי יש לי עסק. איתה/ו יש לי עסק.

שקט. דניאל לוקח נשימה עמוקה וממשיך.

דניאל: אני לא אגולל עכשיו את קורות היחסים בינינו, היו כמה רגעים טובים, נולדו לנו שלושה ילדים חמודים, אבל משהו קרה בדרך...

מאיה מגחכת.

דניאל (מביט עליה זועם, אבל ממשיך): בכל מקרה, כל העניינים בינינו סודרו עד עכשיו בשלום יחסי, בשלום קר. הייתי יכול להילחם על מה שמגיע לי, אבל היא לוקחת את הילדים אז אני נתתי לה את הבית פה ואני עובר ל... טוב, זה לא משנה עכשיו. מה שמשנה זה שבטיפשותנו הרבה, הסכמנו שנפגש פה, וברגע האחרון נחליט מה אני לוקח איתי ומה אני משאיר פה, לא הדברים הגדולים, הדברים הקטנים – צלחות, תקליטים, ספרים...

מאיה (מצביעה על יונתן): הוא נרדם רק מלהקשיב לך.

דניאל: סתמי את הפה שלך!!!

מאיה: סתום לי ת'פה, בוא נראה אותך!!!!

יונתן: דיי!!!!

שקט.

דניאל: איפה הייתי?

יונתן: אתה היית בלמה אני פה.

דניאל: כן, בכל מקרה. אני לא אגולל עכשיו את קורות היחסים בינינו...

מאיה: אמרת את זה כבר.

דניאל: מה?

מאיה: אני לא אגולל עכשיו... אתה כבר שעה מגולל את מה שאתה לא מגולל.

הכלבה חוזרת לנבוח.

דניאל (פונה אליה, על סף רתיחה): תקשיבי, אני מנסה...

מאיה: ושוב היא נובחת.

דניאל: ...באמת שאני מנסה...

מאיה: לפחות תכניסו אותה הביתה...

דניאל: ...ואת מקשה עלי.

יונתן: היא מעדיפה את החצר.

דניאל: בכל מקרה, הגעתי לפה היום בערב, בשביל לקחת את הדברים האחרונים, אחרי שמאיה שמה את הילדים אצל אימא שלה. ואז התחיל דיון ביני לבינה, ואז הדיון נהפך לריב והריב נהפך למאבק ורגע לפני שהמאבק נהפך לפיזי, מאיה איימה עלי שהיא תקרא למשטרה. כאן אתה נכנס לסיפור.

מאיה: ספר לו למה איימתי עליך.

דניאל: יונתן הוא לא השופט שלנו, (פונה ליונתן) אתה באת לפה על תקן של משהו אחר.

יונתן: מה זה אומר?

דניאל: זה אומר שלפני שהמקום פה נהפך לזירת קרב, אנחנו חייבים שיהיה פה מישהו שיוכל לגשר... (מאיה) לגשר זו המילה הנכונה?

מאיה: לגשר, לפשר, לתווך, להפריד... להיות.

דניאל: כן, פשוט להיות. איזו נוכחות של בן אדם נוסף שיפקח על הנעשה פה ויוודא שהגבול לא ייחצה בינינו.

מאיה: הגבול כבר נחצה ממוזמן. אנחנו עכשיו בטריטוריה אחרת לגמרי והטמבל הזה מנווט אותנו לתהום.

דניאל: כלבה!

מאיה: כלב!!

דניאל: זונה!!!

מאיה: זין!!!

דניאל (נרגע לפתע, ליונתן): בכל מקרה, יונתן, חשבתי לקרוא לך, מאיה הסכימה איתי.

מאיה: אז זו הסיבה שקראנו לך, שתגשר, שתמצא את עמק השווה אם צריך, אבל בעיקר שפשוט תהיה פה בזמן שהוא לוקח את הדברים שלו.

יונתן: אז אם הבנתי נכון, אתם רוצים שאני אשב ופשוט אהיה פה בזמן שאתם מחלקים ביניכם את הרכוש ואם במקרה תרצו להרוג האחד את השני, אז לעזור לכם לא לעשות את זה.

דניאל: שתשגיח עלינו שלא נשתגע. נשתגע זו המילה הנכונה?

מאיה: כן.

דניאל: אז מה אתה אומר?

יונתן: כמה זמן זה אמור לקחת?

דניאל: לא הרבה, שעה מקסימום.

יונתן: אוקיי.

דניאל: תודה לך, איש יקר. יאללה, לעבודה.

יונתן: אז פשוט לשבת פה.

דניאל: כן, תשב פה ו... תהיה.

יונתן: אוקיי.

מאיה ודניאל מתחילים לארוז. יונתן יושב על הספה, נראה תשוש. בוהה קדימה.

מאיה: מה עם הפמוטים של אימא שלך?

דניאל: את רוצה אותם?

מאיה: כן.

דניאל: קחי את הפמוטים.

מאיה: וגם את כל הסט.

דניאל: מה עם הספרים?

מאיה: מה אֶתָם?

דניאל: אני רוצה את עוז, יהושוע וגרוסמן.

מאיה: קח את עוז ויהושוע, תשאיר לי את גרוסמן.

דניאל: את כל גרוסמן?

מאיה: תשאיר לי את גרוסמן ואת אהבה וחושך.

יונתן נשכב על הספה ובוהה קדימה כמו ילד הממתין לשינה שתבוא ותיקח אותו לעולם החלומות. האורות מתפידים לאיטם וכך גם הדיאלוג.

דניאל: מה עם "אישה בורחת"?

מאיה: קח אותה.

דניאל: ומה עם נבו? קרת? ברנדס?

מאיה: תשאיר לי את נבו ואת קרת. תיקח את השאר.

דניאל: את עגנון את יכולה להשאיר פה.

מאיה: מצדי שתיקח את עגנון אתך.

דניאל: עגנון נשאר פה!!

תמונה 3

לאחר חצי שעה בערך.

כל הבמה חשוכה.

צעקה מחרישת אוזניים נשמעת לפתע.

מאיה (לא נראית): בוא נראה אותך, יא זבל! בוא נראה אותך!!

יונתן פותח את עיניו ועמן נפתחים גם האורות על הבמה.

מאיה אוחזת בסכין, **דניאל** אוחז במחבת. שניהם מניפים את הנשקים שלהם האחד לעבר השני.

דניאל: שיכניסו אותי לכלא, לא אכפת לי.

יונתן: היי!!! מה קורה פה???

יונתן מתרומם, **דניאל** מתקרב למאיה שנעמדת מיד מאחורי יונתן. שניהם נעזרים בו כמגן שחוצץ ביניהם.

דניאל: בואי לפה, בואי נראה אותך.

מאיה: איזה פחד!!! אני כל כך מפחדת!!!

דניאל: תתקרבי רק קצת, רק קצת תתקרבי.

מאיה: מה כבר תעשה?? בזבוב לא תצליח לפגוע יא אפס, יתוש, זיקית, צלופח.

דניאל: כן? אז בואי לפה, בואי לפה אמרתי.

מאיה: לי יש את הסכין, בייבי.

יונתן: תפסיקו שניכם. די כבר!!!! (לדניאל) תביא לי את זה.

יונתן לוקח מדניאל את המחבת.

יונתן: גם את.

יונתן לוקח ממאיה את הסכין שלה. הוא מניח אותם על השידה שליד.

יונתן: מה קורה לכם?? אתם השתגענתם לגמרי!!

דניאל: אני שונא אותה, באמת שאני שונא אותה, אני כל כך שונא אותה, מעולם לא שנאתי מישהו כמו שאני שונא אותה... (פורץ בבכי) וזה מפחיד אותי. היא מוציאה ממני את המפלצת, את המוגלה, את האיכסה. הייצור הזה, האימא של הילדים שלי, האישה שאיתה ביליתי את מיטב שנותיי. אלף פעמים אמרתי לה בואי ניקח צעד אחד אחורה, בואי נרגע, בואי נפסיק את הכיעור הזה, ואז היא הייתה לוחצת על כל הכפתורים הלא נכונים, בכוונה היא הייתה עושה את זה, בשביל להרוג אותי בדרך שלה. אין לה גבולות.

יונתן: לא יכול להיות שאי אפשר לסיים את זה בטוב.

מאיה: אני לא שונאת אותו.

יונתן: נו, מצוין. (דניאל) אתה רואה?

מאיה: הוא לא ראוי לשנאה שלי.

יונתן (מיואש): אוי, למה...

מאיה (קוטעת אותו): אני שונאת דברים שיש להם ערך, דברים שקיימים, אבל הדבר הזה, החילזון הזה, הכישלון הזה, האפס הזה... איך אפשר לשנוא אפסים? זה כמו לשנוא אוויר, (לדניאל) כי זה מה שאתה, אוויר, אפס, כלום. כל מה שניסיתי זה לעורר ממך תגובה, משהו שיהפוך אותך למישהו. אבל אתה אוויר, אתה כלום, אתה אפס. איך אפשר לשנוא אפסים?

מאיה ודניאל מביטים האחד בשני. יונתן נראה, מיואש, חסר מילים.

דניאל: את רוצה תגובה?

מאיה: כן, אני רוצה תגובה.

דניאל: את תקבלי תגובה.

דניאל ומאיה רצים שניהם לעבר השולחן שליד הספה, שם מונח הסכין. יונתן, שם לב באיחור למרוץ הקטלני המתפתח. הוא רץ לעברם, מנסה למנוע את האסון.

רגע לפני שהזוג עומד להרוג האחד את השני, אחרי ששניהם הגיעו לסכין באותו הזמן, יונתן נעמד ביניהם. ברגע המפגש בין שלוש הדמויות, האורות כבים בפתאומיות על הבמה.

צעקה הדדית של דניאל, מאיה ויונתן נשמעת בעוצמה מבעיתה שמלווה בשקט תהומי.

תמונה 4

רעשים מרגיעים של נחל זורם, דגים מקפצים על הנהר, ציפורים מציצות נשמעים, מלווים במוסיקה חרישית של פסנתר מרגיע.

האורות עולים על ביתם של מילי ויונתן.

מילי שוכבת בקדמת הבמה על מזרון, לבושה בבגדי ספורט צמודים, מאזינה למוסיקה מרגיעה. עיניה סגורות, היא עסוקה בתרגילים שלה, תחילה על הגב, לאחר מכן על הצד, ולאחר מכן בעמידה. סגנון התרגילים שלה נראה כמו כוריאוגרפיה לריקוד איטי ומהפנט.

יונתן (צועק מבחוץ): מילי?

יונתן נכנס פנימה בבהלה ובהתלהבות. הוא נראה נסער, אך חי ונמרץ. עיניה של מילי עדיין סגורות, מרוכזות יותר בתרגילים מאשר בסביבה.

יונתן: את לא תאמיני...

מילי (קוטעת אותו, עיניה עדיין סגורות): איפה היית?

יונתן: הייתי אצל המשוגעים...

מילי (מנסה לשמור על קור רוח): חיכיתי וחיכיתי ולא באת...

יונתן: כן, אבל...

מילי: ועברו כבר שעתיים מאז שהלכת.

יונתן: חכי שתשמעי...

מילי: אתה הבטחת לי שאנחנו ביחד הלילה והפרת את ההבטחה שלך.

יונתן: אני מצטער...

מילי: והנה אני פה לבד.

יונתן: אם היית יודעת מה...

מילי: אני לא כועסת, זה בסדר גמור. הכל טוב. התחלתי בלעדיך, אבל עכשיו, כשחזרת, אני צריכה אותך לצדי.

יונתן: אבל אני מנסה להסביר לך למה אני...

מילי (החלטית): יונתן!

יונתן: בסדר.

יונתן מוריד את הנעליים שלו. הוא מצטרף אליה, מחקה אותה בתנועותיו.

מילי: מוכן?

יונתן: כן.

מילי (מרימה את ידיה): אתה איתי?

יונתן (מרים את ידיו): תמיד.

מילי: אנחנו עומדים עם הרגליים מקבילות זו לזו, (מורידה את הידיים שלה) מרימים את הידיים, נושמים עמוק...

יונתן (מוריד את ידיו): מורידים את הידיים...

מילי:... כאילו היינו ציפור שמרחפת באוויר הפתוח, (מילי ויונתן רוכנים קדימה ודוחפים עם הידיים שלהם עצם דמיוני) אנחנו פותחים את דלת התודעה שלנו למציאות אחרת, נושמים, מרימים ידיים (תנועות מעגליות עם הידיים) ועכשיו אנחנו משייטים לנו במים הסוערים, אבל אנחנו נותרים איתנים אל מול הזרמים...

יונתן: "נותרים איתנים אל מול הזרמים..."

מילי (מנסה לא לצחוק): אל תצחק.

יונתן: חלילה.

מילי: אנחנו פותחים את הדלת...

יונתן: דלת התודעה...

מילי (עושה עצמה כועסת, אבל מנסה להסוות את החיוך שלה): די כבר!!!

יונתן: סליחה. תמשיכי. אני אתך.

מילי מתלבטת מעט אבל מחליטה להמשיך. יונתן עוקב אחרי תנועותיה.

מילי: אנחנו פותחים את דלת התודעה, נושמים, סופגים אוויר טבע, (מזיזים עם שתי ידיים מקבילות את האוויר) אנחנו משייטים לנו במים, (אותה תנועה רק באופן אנכי) והגאות מגיעה, מרימה אותנו למעלה, ואנחנו נסחפים עם הגאות עד שהיא סוחפת אותנו חזרה למטה אל המצולות בתנועה מעגלית.

יונתן חושב שהם סיימו.

יונתן: אז הייתי אצל המשוגעים...

מילי (קוטעת אותו): אנחנו עכשיו מחבקים את האוויר, (יונתן שוב מצטרף אליה, חסר סבלנות, מחבק אוויר) נושמים נשימה עמוקה, (מרימים רגליים ותוקעים אותם על הרצפה) אנחנו דורכים על הרצפה, תוקעים יתד באמצע האוקיינוס, (מזיזים את הידיים אל מול הגל) ומחכים לגל חזק שישטוף אותנו. אנחנו לא מתנגדים, אנחנו זזים עם המים, נסחפים עם הזרם, וכשהזרם דועך, אנחנו דוחפים את המים מאתנו, מנקים את הגוף שלנו מהרטיבות. הגל עבר ואנחנו כבר בשמיים, (מקיפים עם הידיים אובייקט עגול דמיוני) מחבקים את הירח, מלטפים את הירח, ולבסוף אנחנו מזיזים מאתנו את הירח.

יונתן (נפרד מהירח): ביי ירח.

מילי פותחת את עיניה ומביטה בבעלה בפעם הראשונה מאז התחלת התמונה.

מילי: עכשיו, מה רצית לספר ל... (מביטה בו בפעם הראשונה, רואה אותו מזייע) מה קרה?

יונתן מזקף.

יונתן: בדיוק רציתי לספר ל...

מילי: תוריד את החולצה.

יונתן מוריד את חולצתו הארוכה וחושף חולצה קצרה ספוגה במעט דם.

יונתן: את לא תאמיני...

מילי (קוטעת אותו): יורד לך דם?

יונתן: מה? לא. תקשיבי.

מילי: למה אתה מחכה? תוריד את החולצה, אני רוצה לראות.

מילי מתקרבת ליונתן ומתחילה להפשיט אותו.

יונתן: תקשיבי שנייה...

מילי (מביטה על הגופייה ספוגת הדם שמתחת לחולצה): יורד לך דם.

יונתן: איפה?

מילי: בבטן.

יונתן: זה בסדר, זה כלום, הכל טוב.

מילי: מה אתה נותן לי להמשיך עם התרגילים כשאתה... אני לוקחת אותך לבית חולים.

יונתן: תסתכלי עלי, יפה שלי.

מילי: אני מסתכלת עליך...

יונתן: אין מה לדאוב...

מילי: כל הבטן שלך אדום...

יונתן: הכל טוב...

מילי: זה לא נראה...

יונתן (צועק): דיי!!!

מילי מביטה ביונתן, המומה.

יונתן: סליחה, מאמי. סליחה. לא התכוונתי לצעוק. לא התכוונתי לצעוק עליך, אני פשוט רציתי לספר לך מה... הכל בסדר, יפה שלי?

מילי: אתה מגיע לפה עם דם על הבגדים שלך...

יונתן: אבל את לא נותנת לי להשלים משפט...

מילי: ...מזיע כמו אני לא יודעת מה.

יונתן: וזה בסך הכל שריטה...

מילי: איך ציפית שאגיב?

יונתן: אני מצטער שצעקתי עליך. את צודקת, בואי נרגע, חמודה. הכל טוב. את בסדר?

מילי מהנהנת.

יונתן: יופי.

מילי: כי הלכת להרבה זמן...

יונתן: כן, הייתי שם...

מילי: והייתי מודאגת.

יונתן: אבל חזרתי...

מילי: אבל אז אמרתי לעצמי "מה כבר יכול לקרות ליונתן..."

יונתן: מה כבר יכול לקרות? שום דבר לא יכול לקרו...

מילי: ואז אמרתי לעצמי "הרבה דברים יכולים לקרות ליונתן."

יונתן: למה שיקרה לי מש...

מילי: ואז אמרתי לעצמי "מילי, את לחוצה מדי..."

יונתן: כן, את לחוצה.

מילי: "תרגעי. תחשבי חיובי..."

יונתן: ב-ד-י-ו-ק.

מילי: ...הכל בסדר עם יונתן, יונתן יודע לטפל בעצמו."

יונתן: כמו ילד גדו...

מילי: "קחי נשימה..."

יונתן: קחי נשימה, תירגעי.

מילי: ...תירגעני, תתחילי בלעדיו בתרגילים, הוא יצטרף כמו שהוא תמיד עושה, הכל יהיה בסדר."

יונתן: הכל בסדר. כן.

מילי: אבל תראה אותך.

יונתן: חמודה שלי, בעלך הציל חי...

מילי (קוטעת אותו): כל הבטן שלך...

יונתן (עצבני): טוב, את יודעת מה? לא משנה. אני הולך להתקלח.

מילי: לא, בוא נדבר.

יונתן: לא תתני לי להשלים משפט?

מילי: אתה צודק.

יונתן: מאז שנכנסתי, משפט את לא נותנת להשלים.

מילי: אוקיי, תמשיך.

יונתן: עוד ארבע שעות אני קם למשמרת ואת...

מילי: אוקיי, הבנתי. מבטיחה שאני אתן לך להשלים כמה משפטים שתרצה. סליחה.

יונתן: עזבי.

מילי: די נו, אל תהיה ילד קטן.

יונתן: לא ילד קטן, אם זה לא מעניין אותך, אז זה לא חשוב. אני הולך להתקלח.

מילי: זה כן מעניין אותי.

יונתן: עזבי אמרתי.

מילי: בחיים לא.

יונתן: לא בא לי עכשיו לספר לך.

מילי: אז אני מבקשת ממך. בבקשה תמשיך. אני רוצה לשמוע. אני מתחננת, בבקשה תספר לי. (יורדת על הברכיים, מחייכת) בבקשה!!! בבקשה!!!

יונתן: זה לא מצחיק.

מילי: אני באמת רוצה לשמוע. ספר לי מה קרה. נו, מה קרה?

יונתן: את לא תאמיני, אני הצלתי...

דניאל: אהלן!!!

יונתן ומילי מביטים לאחור ורואים את פרצופו החייכני של דניאל.

דניאל: מצטער שאני מתפרץ ככה, אבל הדלת הייתה פתוחה. אפשר להיכנס?

דניאל נכנס פנימה.

דניאל (ליונתן): איזה לילה, אהה? מה שלומך, מילי? שמעתי שאת מנסה להיכנס להריון.

מילי: מה?

דניאל: ממני וממאיה, בהצלחה. יונתן סיפר לך איך הוא הציל את החיים שלנו?

מילי: סיפרת להם על ההיריון?

יונתן: לא שמעת מה הוא אמר? בעלך הציל חיים.

דניאל: הוא גרם לנו אפילו לדבר זה עם זו בפעם הראשונה מזה לא יודע כמה זמן.

מילי (ליונתן): אתה?

יונתן: זה מה שאני מנסה לספר לך כבר שעה.

דניאל: והכי חשוב, מאז שיונתן שלך עזב אותנו, אני ומאיה דיברנו קצת על מה יקרה עכשיו, אחרי הפרידה...

מילי (ברחמים): אתם מתגרשים?

דניאל: חדש מהתנור.

מילי: אוי.

דניאל: לא, הכל בסדר, מעבדות לחירות כמו שאומרים. בקרוב אצלכם. אני צוחק. בכל מקרה אחרי שיונתן עזב אותנו אני ומאיה דיברנו קצת על העתיד וזה שאני ומאיה הצלחנו לדבר זה כבר הישג, והכל בזכות בעלך, מילי. בכל מקרה...

יונתן: מה?

דניאל (ליונתן): אתה הצלת את החיים שלנו, בזכותך לילדים שלנו יש עדיין הורים בריאים ושלמים. אני אהיה אסיר תודה לך לנצח, באמת.

דניאל לא ממשיד. יונתן ומילי מביטים בו, מבולבלים.

יונתן: נו, ו...

דניאל: כן. אז לצערי אני לא איש של בשורות. כי אנחנו לא ברמלה פה ובסופו של דבר חתמנו על חוזה. לא הייתה לנו ברירה אחרת.

יונתן: על מה אתה מדבר?

דניאל (לוקח נשימה ארוכה לפני שהוא פולט את הבשורה): אנחנו צריכים שתפנו את הבית.

תמונה 5

התמונה מתחילה מיד אחרי הרפליקה האחרונה, כאילו שתי התמונות היו המשך ישיר האחת של השנייה.

מאיה (מיד אחרי שדניאל סיים לדבר): מילי!!!

האורות עולים על ביתם של דניאל ושל מאיה.

מילי בדיוק נכנסה.

מאיה מחבקת אותה.

מאיה: תני לי לראות אותך.

מילי (נבוכה מהפמיליאריות): היי מאיה.

מאיה: אישה יפה שכמוך.

מילי (ברחמים): מה שלומך?

מאיה: מה, הגירושים? עשי לי טובה. הדבר הכי טוב שיכולתי לבקש. אבל למה אנחנו מדברות על הלכלוך? בואי נדבר על התינוק שבדרך.

מילי: אנחנו עדיין לא בהריון... אני לא מאמינה שיונתן סיפר לכם.

מאיה: טוב שהוא סיפר לנו. אני יכולה לעזור.

מילי: אין עוד שום תינוק.

מאיה: אתם בטח מזדיינים כמו שפנים עכשיו.

מילי מביטה בה, המומה.

מאיה (משועשעת): חמודה, את מדברת עם חברה פה.

מילי (נבוכה): אנחנו... כן... אנחנו... שוכ... לפעמים... את יודעת, כמה שצריך.

מאיה: נו, יפה. אין לך מה להתבייש. תצא לכם ילדה יפה.

מילי: טפו טפו.

מאיה: לזוג יפה כמוכם מגיע ילדה יפה. מי הרופא שלך?

מילי: גולדנפלד. רק עכשיו עברתי אליו.

מאיה: גולדנפלד? חבל שלא דיברת איתי לפני, היית צריכה לעבור לדויטש.

מילי: גולדנפלד נראה נחמד.

מאיה: הוא טיפל בי עם נויה.

מילי: גולדנפלד?

מאיה: דויטש.

מילי: שמעתי שהוא מטרידן.

מאיה: דויטש? ממש לא, הוא אולי פלרטטן, אבל ממש לא מטרידן. מי סיפר לך שהוא מטרידן?

מילי: יש לי פגישה אתו היום אחרי הצהריים.

מאיה: עם דויטש?

מילי: גולדנפלד.

מאיה: גולדנפלד גם טוב.

מילי: אני כל כך מתנצלת על הנביחות של דשה באמצע הלילה.

מאיה: נביחות? עשי לי טובה. בשבילי זו מוסיקה.

מילי: אז מה אתך?

מאיה: את יודעת, אני רוצה שבעלי ימות, אבל חוץ מזה הכל יופי טופי.

מילי: שמעתי שמצאת לך ארכיטקט תל אביבי.

מאיה: מי סיפר לך עליו, יונתן?

מילי מהנהנת, מאיה מתפקעת מצחוק.

מילי: מה?

מאיה: בעלי הטיפש סיפר לי באמצע הלילה שהוא עזב את העבודה, אז אני סיפרתי לו שיש לי מישהו. אין לי מושג למה זה יצא לי.

מילי: אין לך מישהו?

מאיה: מה הוא ציפה, שאני אשתוק?

מילי: אז המצאת את הארכיטקט?

מאיה: כל ערב כשהוא שוכב על הספה, אני מחזיקה את הפלאפון לידו ומדברת שיחות סקס עם הארכיטקט, רק בשביל שהאידיוט הזה ישמע.

מילי: ישמע מה?

מאיה: לגבר החדש שלי קוראים רני.

מילי: לגבר ה...

מאיה: גרוש פלוס שתי בנות...

מילי: רגע, אני לא מבינה...

מאיה: בדיוק עובד עכשיו על בניין חדש שבונים בנווה צדק.

מילי: הוא קיים או לא?

מאיה: רני שלי למד ארכיטקטורה באיטליה, שם הוא עשה גם את הסטאז' שלו, במילאנו, התחתן עם איטלקייה, פרנציסקה אחת, עברו לאַרְץ ואז היא עזבה אותו ככה באמצע החיים עם הילדים, חזרה לאיטליה כאילו אין לה משפחה, ורני נשאר לטפל בקטנות. יש לו חברת בוטיק בלילינבלום ליד מגדל שלום עם רשימת לקוחות שאלוהים יעזור לנו, סילבן שלום, גלית גוטמן, עידן רייכל, עירית רחמים, ריטה, יעל אבקסיס, אבי נמני וליאור ריבלין, הבן של רובי. אם הוא היה שומע אותי ניים דרופינג שמות, הוא לא היה סולח לי, אבל זה הכול בינינו, נכון? (לא נותנת לה להשיב, ממשיכה) הכרתי אותו בפילאטיס, את רני, והוא עשה לי עיניים שלא תאמיני, כאילו אנחנו בני שש עשרה, והוא מקסים, מצחיק, חתיך, מריח כמו מיליון דולר, רני שלי, והוא מקשיב. הוא אומר שהקול שלי עושה לו טוב. למה את מסתכלת עלי ככה?

מילי: כי את... נשמעת...

מאיה (מסמיקה): מה, מאוהבת?

מילי: תראי אותך, כולך אדומה.

מאיה: די!!

מילי: מה שחשוב זה שטוב לך.

מאיה: חכי את כמה שנים, מילי, אחרי שלושה ילדים וגבר שמעורר בך בחילה כל בוקר מחדש, כמו פרי רקוב עם תולעים וזבובים.

מילי: לא, אני...

מאיה (קוטעת אותה): אתם עוד בהתחלה, תני לזה קצת זמן.

מילי: מה שלי יש עם יונתן זה הדבר האמיתי.

מאיה צוחקת צחוק לא נשלט. מילי רצינית לחלוטין.

מילי: מה?

מאיה: חשבתי שאת צוחקת.

מילי: לא.

מאיה: אהה.

מילי: מה מוזר במה שאמרתי?

מאיה: שום דבר, זה פשוט... עזבי.

מילי: בכל מקרה, בהצלחה שיהיה לכם.

מאיה: גם לכם, במיוחד בתחנה הבאה שלכם בחיים.

מילי: כן, על זה רציתי לדבר אתך.

מאיה: דניאל אמר לי שלא הגבתם יפה לבשורות.

מילי: יונתן לא אהב...

מאיה (קוטעת אותה): כשהבנו מה אנחנו צריכים לעשות, אני פרצתי בבכי, בכל היקר לי שזה מה שעשיתי. לחשוב שעכשיו, שנייה אחרי שבאתם לפה, צריך להיפרד, זה קרע אותי. תשאלני את דניאל כמה בכיתי.

מילי: לא, אני מאמינה לך, זה פשוט...

מאיה: יפה שלי, בואי לפה.

מאיה מתקרבת למילי ומחבקת אותה חיבוק ארוך.

מאיה: הדבר האחרון שאני רוצה זה קונפליקט בינינו לבינכם.

מילי: גם אנחנו.

מאיה: אני יודעת שזה פתאומי, ושהרגע עברתם לגור פה. אני יודעת שזה לא פשוט. הכל אנחנו יודעים, ואם היינו יכולים, אז היינו מוותרים. אבל אנחנו לא יכולים לוותר.

מילי: בואי נדבר על זה.

מאיה: אין על מה לדבר, מאמי. יש חוזה ובחווה מפורט בדיוק מה אנחנו יכולים לעשות כמשכירי הנכס. אנחנו לא ברמלה פה. דניאל יעבור בחודשיים הקרובים לאימא שלו, ואחר כך, אחרי שתפנו את השטח, הוא יעבור אליכם, כלומר אלינו, כך שכולנו נהיה עדיין ליד הילדים, כמו משפחה גדולה שהאבא והאימא גרים אחד ליד השני, אבל לא אחד עם השני.

מילי: לא ידעתם את זה לפני שהשכרתם לנו?

מאיה: בסופו של דבר, יש בינינו חוזה ואת החוזה צריך לקיים. זו זכותנו לבקש מהדיירים שלנו לפנות את הבית בהתראה של חודש אם אנחנו רוצים. תקראי את החוזה.

מילי: בחוזה כתובים סעיפים נוספים מהם אתם מתעלמים, המזגן והעכברים...

מאיה: אנחנו נטפל בבעיות שנוצרו.

מילי: אחרי שנעבור.

מאיה: אנחנו נטפל בבעיות שנוצרו.

מילי: אחרי שנעבור.

מאיה: כמו שאמרתי, אנחנו נטפל בבעיות.

מילי: אחרי שנעבור.

מאיה: טוב, אני מבינה שאת רוצה לבוא אלי במכוון כשאני באה אליך בטוב.

מילי: סליחה?

מאיה: אני מבינה את המצב שבו אתם נמצאים.

מילי: המצב שהכנסתם אותנו אליו.

מאיה: אני מבינה...

מילי: אנחנו שמחים שאתם מבינים, זה מאוד חשוב לנו לשמוע שאתם מבינים, אבל אתם לא יכולים ככה סתם, זמן כל כך קצר אחרי שעברנו לפה, לגרש אותנו...

מאיה: אל תתחילי איתי בדרמות, אנחנו לא "מגרשים" אתכם. וחוף מזה, גם אני יכולה פה לפצוח במעשיות על הכלב שלך ועל דברים אחרים.

מילי: מה הבעיה בכלבה שלי?

מאיה: הכלבה שלכם היא הפרת חוזה.

מילי: אתם הסכמתם שנביא אותה.

מאיה: לא הסכמנו לנביחות כל הלילה, כל הבוקר, כל הזמן. לא הסכמנו לנביחות.

מילי: זה לוקח זמן. עוד שבועיים את לא תשמעי ממנה.

מאיה: את מפנקת אותה. ראיתי את זה מהרגע הראשון שנכנסתם לפה. היא נובחת ואת מלטפת אותה, היא משתינה לנו בַּחֲצֵר ואת מלטפת אותה, היא קופצת על הגדר שלנו, כמעט קורעת אותה ואת מלטפת אותה ובינתיים היא נהפכת למפלצת קטנה ומפונקת. הכלבה הזו צריכה קצת חינוך, שתבין שבמציאות אי אפשר לעשות תמיד מה שרוצים. היא צריכה להכיר במציאות.

מילי: ואת זה אומרת מישהי ששוכבת עם רוח רפאים?

מאיה: סליחה?

מילי: את יודעת מה היא עברה?

מאיה: אם מישהי נובחת עלי, ההיסטוריה לא מעניינת.

מילי: מה עם החמלה?

מאיה: שתזדיין החמלה.

מילי: אל תהיי רעה.

מאיה: לכי תזדייני גם את!!

תמונה 6

יונתן: לכי תזדייני גם את???

*מילי נכנסה חזרה לתוך הבית שלה. יונתן מחכה לה שם, עצבני.
זהו המשך ישיר לתמונה הקודמת (הרפליקה של יונתן נאמרת מיד אחרי ובתגובה למה שמאיה אמרה בסוף תמונה 5).*

מילי: מצטערת שאמרתי לך.

יונתן: היא אמרה לכי תזדייני גם את???

מילי: היא לא התכוונה.

יונתן: מי היא חושבת שהיא?

מילי: עזוב אותה. תקשיב...

יונתן: "אנחנו לא ברמלה פה." שמת לב איך הם אוהבים להגיד גם את זה? שאנחנו לא ברמלה.

מילי (מתרגשת): בייבי, אני...

יונתן (קוטע אותה): את מבינה מה הם אומרים לנו? את מבינה מה הם אומרים לי?

מילי: מה הם אומרים לך?

יונתן: שאנחנו לא ברמלה.

מילי: אבל אתה לא ברמלה.

יונתן: מאיפה אני?

מילי: מראשון.

יונתן: נו? מה ההבדל בין רמלה לראשון?

מילי: שמיים וארץ?

יונתן: עשי לי טובה. ראשון זה רמלה משודרג. זה מכוון אלי, אנחנו לא ברמלה פה. ובינתיים הם אלה שמפריים את החוזה, לא אנחנו. מי מפנה מהבית שלו דיירים בתחילת חוזה? רק מושבניקים מסריחים שחושבים שכל העולם הוא מגרש הטניס הפרטי שלהם.

מילי: לא, אתה נכנע ללכלוך, בייבי.

יונתן: ואני עוד הצלתי להם את החיים. את מבינה עם איזה מטומטם התחתנת?

מילי: התחתנתי עם בן אדם טוב.

יונתן: הייתי צריך לתת להם לשפד אחד את השני.

מילי: לא, לא, לא.

יונתן: אנחנו נמות לפני שִׁנְפָּנָה לו ולאישה הזונה שלו את השטח.

מילי: בייבי, אתה מתמכר לבעיה ומפחד מהפתרון...

יונתן (לא מקשיב לה, לעצמו): אנחנו לא ברמלה פה.

מילי: ...זה מה שאתה עושה.

יונתן (לא הקשיב לה, ממשיך): "אתה יודע איפה אנחנו?" זה מה אני אגיד לו, "בעזה, זה איפה אנחנו. ואני הולך להפציץ לכם ת'אימא, זה מה אני הולך לעשות. אתם התחלתם מלחמה עם מישהו שהולך לקבור אתכם. זה מה עשיתם וזה מה שאני אעשה." זין בעין אני מתקפל.

רעש של עכברים, מלוויים בנביחות כלב.

יונתן: כמו ג'ונגל פה.

מילי: הלכתי לגולדנפלד היום...

יונתן (קוטע אותה): ולא יזיק לי קצת תמיכה ממך.

מילי: ממני?

יונתן: במקום הברייקס הזה שאת כל הזמן שמה לי.

מילי: איזה ברייקס?

יונתן: הברייקס, הברייקס. את שמה לי ברייקס בכל מקום שאני הולך, בשבילך שום דבר לא שווה כלום חוץ מהפילאטיס והכלבה שלך.

מילי: שום דבר לא שווה כלום חוץ מאתנו. אנחנו לא יכולים לשלוט בהם, במעשים שלהם, בריקבון שהם יוצרים, אבל אנחנו יכולים לשלוט בעצמנו, בי ובך, כמו יחידה אחת. הם לא קיימים. זה רק אנחנו, אתה ואני. אתה ואני.

יונתן (עדיין עצבני, לעצמו): מושבניקים מזדיינים.

מילי: בייבי, תסתכל עלי. (יונתן מסתכל עליה) אני בהריון. הולך להיות לנו ילד.

יונתן מביט בה, מופתע. מילי מנשקת אותו, מצפה לתגובה.

מילי: חזרתי עכשיו מגולדנפלד, הלכתי אליו לפגישה רגילה, הוא עשה לי אולטראסאונד, הוא ראה פעימות. שבוע שמיני.

יונתן: גולדנפלד?

מילי: הולך להיות לנו ילד. ואתה יודע למה? כי אתה ואני האמנו האחד בשני. אתה הכנסת אותי להריון.

יונתן: באמת?

מילי: הצלחנו. אני ואתה הצלחנו.

מילי מנשקת את יונתן.

יונתן: את... בהריון?

מילי מהנהנת, מאושרת.

יונתן (מחייך אליה בפעם הראשונה מאז תחילת התמונה): וואו, בואי לפה.

מילי מתקרבת אליו, הם מתחבקים.

מילי: עשה לי טובה, אהוב שלי, אל תיתן ללכלוך ללכלך אותך. תנתק את עצמך מרעשי הרקע. זה אני ואתה בסיפור הזה, השאר לא משנה. רק אני ואתה והקטן או הקטנה שעוד מעט גם יגיעו.

יונתן (נרגע): אוקיי...

מילי: הכל טוב, נכון?

יונתן: כן.

מילי: אתה רגוע?

יונתן: אני רגוע.

מילי: יפה, אז עכשיו...

דניאל (קוטע אותה): אהלן וסהלן.

מילי ויונתן מביטים בדניאל, שעומד בכניסה לבית.

חיכוך של יונתן מיד מומר למצב העצבני שהיה לפני.

דניאל: מקווה שאני לא מפריע.

יונתן: מה אתה רוצה?

דניאל: באתי לדבר.

דניאל נכנס לתוך שטח ביתם.

דניאל: מצחיק איך עניינים מתפתחים. לפני עשרים וארבע שעות היינו חברים טובים, ועכשיו נהפכנו לאויבים.

יונתן: דניאל...

דניאל: אבל אנחנו לא באמת אויבים, נכון? כי חשבנו על זה, אני ומאיה, על מה שמילי אמרה לנו מקודם והבנו שמילי צודקת. אז החלטנו להיעתר באופן עקרוני לבקשה שלכם. בכל מה שנוגע לפינוי, ראו את זה כבטל ומבוטל.

מילי: באמת?

דניאל: בגלל זה אני פה, להתנצל שבכלל העלנו את נושא הפינוי. לא הייתה סיבה שרק בגלל שהיא ואני לא מסתדרים, אתם צריכים לסבול. אז בקיצור, אתם יכולים להישאר בבית הזה, לפחות עד סוף החוזה אם לא יותר.

מילי: איזה יופי.

דניאל: אנחנו גם נתקן את הבעיות שהיינו צריכים לתקן, על פי המתחייב בחוזה. זה מה שרציתי להגיד לכם, שהכל בסדר, בינינו לבינכם.

מילי (ליונתן): רואה? הכל מסתדר לטובה. ככה העולם עובד, דברים נשברים ואחר כך מתחברים שוב מחדש.

יונתן: הוא עוד לא סיים.

מילי: יש עוד?

שקט.

מילי: דניאל?

דניאל: כן, העניין הוא ש...

יונתן: נו, מה אמרתי לך? זה הכל חלק מהמהלך.

מילי: איזה מהלך?

דניאל: העניין הוא...

יונתן: המהלך שמתחיל ב"העניין הוא..."

דניאל: העניין הוא שחשבנו על מה שיונתן אמר לנו אתמול...

יונתן: מה, אני לא יודע עם מי יש לנו עסק פה?

דניאל: ...על העכברים והמזגן ויש פה באמת בעיה קשה.

יונתן (ציני): וואלה? !?!

דניאל: אני חשבת לתומי שזו לא הייתה בעיה פרטית...

יונתן (למילי): הבנת? הוא חשב לתומו.

דניאל: ...אלא של היישוב כולו ועל כן זה לא באחריותנו לטפל בבעיה, אלא באחריות המועצה.

יונתן: תקשיבי טוב טוב למהלך.

דניאל: מסתבר שטעיתי.

יונתן: מסתבר שהוא טעה.

דניאל: או לפחות אנחנו רוצים לבדוק אם טעינו. בגלל שהבית הזה והבית שלנו, כלומר שני הבתים, חולקים את אותו צינור ביוב והביוב הוא הבעיה כי משם באים העכברים ועכברים עם ביוב זה כמו זבובים עם חרא, נכון? מי כמוך יודע...

יונתן: מה זה אומר "מי כמוני יודע"?

דניאל (מתעלם ממנו, ממשיך): אז הבנתי שהטיפול בבעיית העכברים מצריך פתרון יסודי שנכנס כבר עד לרמת הצינורות...

יונתן: שאלתי אותך מה זה אומר מי כמוני יודע...

דניאל (קוטע אותו): העניין הוא שכשסבא שלי בנה את הבית שלכם...

מילי: אתה הולך לנתק לנו את המים?

דניאל (מתעלם ממנה, ממשיך): לא הבית שלכם, איפה שאתם גרים, הבית בו גדלתי...

מילי (ליונתן): הוא הולך לנתק לנו את המים.

דניאל: הקבלן לא ידע שאנחנו הולכים לבנות יחידה נוספת ובגלל זה הוא לא פיצל את הצינורות שמובילים מהבתים לביוב. בעיות האינסטלציה שלכם הן בעיות האינסטלציה שלנו.

יונתן (רותח): ואת עוד אומרת לי להישאר רגוע.

דניאל: כשבנינו את הבית החדש, כשאבא שלי זכרנו לברכה בנה את הבית בשבילנו, הוא לא היה יכול לבנות צינורות חדשים בגלל השורשים של הפיקוס שליד הבית שלנו...

מילי: הם רוצים שנשבור דברים.

יונתן: הפיקוס???

מילי: זה כל מה שהם מנסים לעשות.

דניאל: כן, הפיקוס.

מילי: אנחנו לא ניתן להם לנצח.

יונתן: הוא מכניס עכשיו פיקוסים לסיפור!!

דניאל: שורשים חזקים ועמוקים יש לפיקוס.

מילי: שיכניס כמה פיקוסים שהוא רוצה.

דניאל: סבא שלי, שהיה ממקימי היישוב, התעקש לא לכרות את הפיקוס...

מילי: אנחנו נשארים רגועים...

דניאל: ...והפיקוס, הוא עוד מהתקופה העותומאנית פה.

מילי: ...אנחנו מכבים את הרעש.

דניאל: ...אז הוא תכנן את המשק שלנו ואת הבית בו אתה גר סביב הפיקוס. אבא שלי גדל ליד הפיקוס, והשורשים שלו, שורשי התימך של הפיקוס ושל אבא שלי, עמוקים. מה שאני רוצה להגיד זה שהצינורות שלנו שלובים זה בזה. אז בנוגע לפתרון, כן – אנחנו נאלצים לנתק את המים בנכס. זה עניין של ניסוי וטעייה, כך שאם נסגור את הברז, אולי הבעיה תיפתר מעצמה, והעכברים פשוט יברחו מפה, אבל גם במקרה הזה נוכל להחזיר את המים רק אחרי ווידוא הריגה מה שנקרא.

יונתן: דניאל, לכל מה שאמרת עכשיו יש הגיון של תחת. קודם כל אני טמבל אם הפיקוס פה עוד מהתקופה הטורקית... כי הפיקוס הגיע לארץ על ידי הבריטים בכלל, אז אל תעבוד עלי ואל תעבוד על עצמך.

דניאל: הבריטים?

יונתן: כן, הבריטים.

מילי: מאיפה אתה יודע את זה?

יונתן: אני יודע דברים!!! שנית, בחיים שלי לא שמעתי על אינסטלטור שלא יכול לכרות את השורשים בשביל לשים צינורות ביוב בגלל פיקוס...

דניאל: מה אתה מבין בשורשי תִּמְךָ?

יונתן: למה שאני לא אבין בשורשי תִּמְךָ?

מילי: מה זה בכלל שורשי תִּמְךָ?

יונתן: שורשי תמך אפשר לכרות, לא משנה כמה השורשים של הפיקוס עמוקים, תשאל כל אינסטלטור, הוא יגיד לך. ודבר אחרון, מה אתה חושב שאני מטומטם? לנתק את המים ושהעכברים יברחו מפה סתם כי בא להם?

דניאל: אני בעל הנכס, אני מחליט.

מילי: לכמה זמן אתם מנתקים אותנו?

דניאל: עד שהבעיה תיפטר, זה יכול להיות לכמה שעות.

מילי: אבל זה יכול להיות גם לכמה ימים? לכמה שבועות?

דניאל: הנבואה ניתנה לשוטים.

יונתן: אתה לא מתבייש?

דניאל: אתם לא יכולים להחזיק במקל משני הצדדים, להאשים אותנו שאנחנו לא מטפלים בנכס מצד אחד ואז להאשים אותנו שאנחנו כן מטפלים בנכס מצד שני.

יונתן מתקרב באופן מאיים לדניאל. מילי עומדת בדרכו.

מילי: תעזוב אותו.

יונתן מתקרב שוב באופן מאיים לדניאל. מילי שוב נעמדת בדרכו.

מילי: תירגע!!!

יונתן (צועק, למילי): אני רק רוצה לראות אותו מנתק לנו את המים. (לדניאל) אני רק רוצה לראות אותו מנתק לנו את המים. יש לי פה אישה בהריון.

דניאל: כבר ניתקתי אתכם. ממחר אין לכם... די!!!! את בהריון???

מילי מהנהנת. דניאל מיד הולך למילי, מחבק אותה ומנשק אותה על לחיה.

דניאל: איזה יופי. איזה מדהים. אני כל כך שמח בשבילכם.

מילי: אנחנו הולכים לעבור עכשיו תקופה לא פשוטה.

דניאל: ברור, המתח, הדאגות. מכיר את זה. וואו, איזה יופי של חדשות. התקווה וההבטחה למשהו חדש, כל כך מרגש... אז חשוב שתצטיידו במים מינרליים.

דניאל מתכוון ללכת.

יונתן: דניאל, (דניאל נעצר) אם אתה תמשיך איתי ככה, אנחנו עוד נראה כמה עמוקים השורשים של הפיקוס שלך.

דניאל (מתפרץ): שלא תעז לגעת בפיקוס, אתה שומע אותי???? אני מנסה לשמור פה על קור רוח, אבל אתה מתנהג כמו בריון. הנכס הזה הוא שלי. לא שלכם. רק שלי. ואם אנחנו צריכים לתקן את הצינורות, **אנחנו נתקן את הצינורות!!!!!!** (נרגע לפתע) אין מקום לרגשות, אנחנו לא בג'ונגל פה. אנחנו לא ברמלה. אנחנו חתמנו על חוזה ואת החוזה צריך לקיים.

יונתן: אני משתין על החוזה שחתמנו עליו ואני משתין עליך ועל אשתך. אתה הולך לקלל את היום שבו פתחת במלחמה איתי. עכשיו עוף מפה.

דניאל לא זז.

יונתן (צועק): עוף מפה!!!!

דניאל יוצא משם, מפוחד.

יונתן: בואי הנה. (מילי מתקרבת ליונתן) יהיה בסדר, בייבי. סמכי עלי. אם לא תעמדי לי בדרך יהיה בסדר, לי ולך ולקטן שיבוא, יהיה בסדר.

מילי מביטה בבעלה מפוחדת.

תמונה 7

מאיה מדברת אל האוזנייה בפלאפון שלה.

מאיה (מביטה על הלבוש שלה): חולצת טריקו ירוקה מתחת לסוודר לבן, מכנסי בד סגולים, צעיף אפור, נעלי בית... (מביטה על רגליה) מעל גרבי צמר לבנים. תחתונים. חזייה... כן, אסוף... אוקיי...

מאיה מורידה את הגומייה שעל שיערה האסוף שנהפך לפזור.
דניאל נכנס פנימה, לאחר שחזר מיונתן וממילי. מאיה מפנה לו את הגב.

מאיה: עכשיו? אבל הוא פה.

במהלך השיחה כולה, דניאל מנסה להיעמד לפני עיניה של מאיה, שתסתכל עליו, אך היא מפנה לו את הגב.

מאיה (עדיין לפלאפון): אוקיי, חכה שנייה.

מאיה מתיישבת ומורידה את נעלי הבית שלה. היא מורידה גם את הגרביים שלה.

מאיה: עכשיו אתה.

מאיה מחכה מעט.

מאיה: לא, חכה קצת, אל תקפוץ כבר לתחתוני... לא, אתה משוגע לגמרי!! (לדניאל) הוא משוגע לגמרי.

דניאל נעמד לידה, היא שוב מפנה לו את גבה.

מאיה (צוחקת, מתענגת): אוקיי.

מאיה מכניסה את הפלאפון שלה לכיס מכנסיה ואז מורידה את החולצה שלה, נותרת עם חזייה בלבד.

מאיה: כן, אני עושה את זה עכשיו.

מאיה מושיטה לדניאל את החולצה.

מאיה: קח.

מאיה מפנה לו שוב את הגב.

מאיה: עכשיו תורך.

דניאל: מאיה.

מאיה: די, נו. זה לא פייר. אבל עכשיו זה תור... מה, זה אשמתי שאין לך עוד מה להוריד?... וואו, אתה השתגעת לגמ... די, נו... באמת? אוקיי.

מאיה מורידה את המכנסיים שלה וזורקת אותם על הרצפה, נותרת עם תחתונים וחזייה.

מאיה: אוקיי, עכשיו תור... באמת? יאללה, תיגע. כמה גדול? כן, תיגע כמה שאתה... (לדניאל, שנעמד שוב מולה) מה אתה רוצה?

דניאל לא עונה, ממשיך להביט בה במבט מאשים.

מאיה (חוזרת לטלפון): לא, זה בסדר... כן, אני פה... אוקיי...

מאיה מתחילה להוריד את החזייה שלה.

מאיה: בסדר... כן... מאוד... לא, חכה לי, גם אני רוצה...

דניאל (מתקרב אליה, לוקח ממנה בכוח את הטלפון שלה): תני לי את זה שנייה.

דניאל לוקח ממאיה את הטלפון ומשליך אותו בהתקף זעם על הרצפה.

מאיה: היי!!!

תזוזה ניכרת מכיוון אחד הארגזים שבקצה החדר.

דניאל: גם לי יש גבולות...

דניאל נעצר, הוא מפנה את מבטו לעבר מקור הרעש. זריקת הפלאפון, כך נראה, העירה את הבית מתרדמתו. אזור הסלון מתחיל לזוז, במיוחד הארגזים השרויים באזור. התזוזה גוברת וגוברת.

תזוזה ניכרת עכשיו גם מהצד השני של הבמה, מאחורי אחד הקרטונים הנוספים. רעש העכברים גובר וגובר, והתזוזה נהפכת להיות מוחשית יותר ויותר. דניאל נעמד מפוחד על הספה. מאיה הולכת לעבר אחד הארגזים הרועדים.

היא מרימה אותו.

קצר חשמל מתרחש והאורות מיד כבים ונדלקים, נכבים ונדלקים שוב ושוב.

מאיה צועקת צעקה מחרשת אוזניים. רעש העכברים גובר וגובר.

דניאל: מאיה!!!! מאיה!!!!

מאיה: אהההה!!!!

דניאל: מאיה!!!!!!!!

מאיה: הם עולים עליי!!! הם עולים עליי!!!!

דניאל: גם עליי!!!! אהההה!!!!

כל הבית, כך נדמה, מוצף בעכברים. החושך עדיין שולט בשטח. צווחות העכברושים רק גוברים וכך גם צעקותיהם המבוהלות של דניאל ושל מאיה.

תמונה 8

ביתם של יונתן ומילי.

דניאל ומילי.

דניאל נראה פצוע, שיערו רטוב, כאילו מנסה להחלים מאירוע טראומתי שעבר (בסוף תמונה 7).

נביחות הכלבה נשמעות מדי פעם, מילי ודניאל מתעלמים מהרעש שבא מבחוץ.

דניאל: הוא חיבר את צינור הביוב לתוך הבית שלי, לתוך הבית שלי. כל הבית נהפך לשלולית של חרא, והעכברים, העכברים, ייקח ימים למנקים להיפטר מכל הלכלוך, אבל עזבי את זה... בואי נעשה פוס משחק. בואי נדבר, אני ואת, כמו אנשים רציונליים.

מילי: אוקיי.

דניאל: כי אנחנו הקולות הנורמאליים בשיגעון שנוצר פה, נכון?

מילי לא עונה.

דניאל: בעלך מפחיד אותי, ואשתי, אשתי גם מפחידה אותי. אבל אני ואת יכולים לדבר... נכון? אז בואי נמצא דרך לפתור את המצב.

מילי: אני מקשיבה.

דניאל: אני חושב שמצאתי את הפתרון.

מילי: אוקיי.

דניאל: קודם כל, חשוב שתדעי, סבא שלי הגיע לכפר פה מגרמניה עוד בשנות השלושים והקים את המושב הזה במו ידיו כיישוב חומה ומגדל.

מילי: ההיסטוריה לא צריכה לעניין אותנו.

דניאל: ההיסטוריה לא מעניינת את מי שאין לו היסטוריה.

מילי: ולנו אין היסטוריה?

דניאל: אני נולדתי בבית הזה, אבא שלי נולד פה, הילדים של הילדים שלי יוולדו פה. אנחנו שורשיים. אתם בסך הכל שוכרים. היישוב הזה הוא תחנה זמנית בשבילכם, שנינו יודעים את זה. ובכל זאת, ואם מאיה הייתה מגלה היא הייתה הורגת אותי, מה שאני רוצה להגיד הוא ש... אני מוכן לשלם לכם שתפנו את השטח. שני חודשים של שכירות אני מעביר לכם ישירות לבנק, מעבר לחודש הקרוב שתהיו פה ולא תצטרכו לשלם. שלושה חודשים של שכירות, זה מה שאני מציע.

מילי: לקנות אותנו.

דניאל: אני רוצה לפתור את הקונפליקט הזה. כי מה שקורה בינינו לבינכם, מה שקורה ביני לבין מאיה, זה הורג אותי. אני לא ישן בלילות, אני רועד בימים. אני לא מוצא פתרון אחר, אז בבקשה תפנו את הבית ותמשיכו בחיים שלכם במקום אחר.

מילי: דניאל, אתה יודע שאשתך המציאה את המאהב שלה רק בשביל לפגוע בדך?

דניאל מביט בה, מופתע.

מילי: איזה מן אנשים אתם? מי עושה כזה דבר?

דניאל לא עונה לה.

מילי: מה עשינו לכם שאתם דורכים עלינו ככה?

דניאל מתבצר בשתיקתו.

מילי: אתה שלם עם מה שאתה עושה? אתה גאה בעצמך? תסתכל עלי. (לא מסתכל) תסתכל עלי!!

דניאל מפנה את מבטו הנבוך אליה.

מילי: זה לא מי שאתה, הקטנוניות הזו. אתה בן אדם טוב. רואים עליך שאתה בן אדם טוב, עם לב גדול. אתה לא מעיף אנשים מהבתים שלהם רק בגלל שאתה יכול. יש לך מצפון.

דניאל: קחו את הכסף...

מילי: אבל משהו קרה לך, נכון?

דניאל: בבקשה, קחו את הכסף.

מילי: משהו קרה למאיה, משהו פה קורה לכולם, גם ליונתן...

דניאל פורץ לפתע בבכי.

דניאל: אני מתחנן. קחו את הכסף.

מילי: כאילו יש פה למעלה איזה ענן רדיואקטיבי של רוע ושנאה ואיכסה, ואנחנו ממש מתחתיו...

בכיו של דניאל גובר.

מילי: משהו קרה לנו, משהו קרה למקום הזה... והענן, הוא לא מפסיק להוריד עלינו גשם רעיל שפוגע בכולם, חומצה שיוצאת מלמעלה ומלכלכת אותנו בטיפות המלוכלכות שלה, ענן שהופך את כולנו לפסולת אנושית. **פסולת אנושית.** אתה מרגיש את זה?

דניאל: כן.

מילי: תסתכל עלי.

דניאל מביט בה.

מילי: אתה בן אדם חזק. אל תוותר לאיכסה.

דניאל: אני מנסה...

מילי: אתה צריך לחזור לדרך הטובה, דניאל, כי הדניאל שיושב פה לידי התרחק מהדניאל האמיתי. אתה מפוצל, מרוחק מהדניאל שהיית. אתה כבר לא הדניאל של פעם... אתה מבין מה אני אומרת?

דניאל: כן...

מילי: הדניאל של היום והדניאל של פעם הם שני דניאלים שונים...

דניאל: כן... כן...

מילי: שני כוחות מנוגדים שמושכים האחד את השני לשני מקומות שונים. הדניאל החדש מרוכז בבעיה, הדניאל החדש מרוכז בהיסטוריה, וכשאתה מרוכז בבעיה ובהיסטוריה, הפתרון למצב נעלם לך מזווית הראייה. תסתכל עלי.

דניאל מסתכל עליה.

מילי: אני עומדת פה מולך, אני נמצאת פה, לא ההיסטוריה, פנים אנושיות עם צורה, עם מרקם, עם צבעים, בן אדם שמציע לך פתרון אמיתי לבעיה, פתרון ממשי, אפשרות לחזור חזרה אל חיים אחרים, לפתוח את עצמך בפני הצבעים, המרקמים, הצורות, מתוך מודעות שקטה של הרגע שבו אנחנו חיים.

דניאל מביט במילי בריכוז רב.

מילי: בוא נשאיר מאחורינו את העולם הרקוב של ההפשטה הנפשית.

דניאל: הפשטה נפשית?

מילי: כן.

דניאל: אבל מאיה...

מילי: לא מאיה, מאיה לא אשמה, גם מאיה היא קורבן.

דניאל: כן.

מילי: וגם יונתן, העיניים שלו מסגירות הכל. הוא נהפך למשהו אחר, ליונתן אחר. אסור לנו לוותר ללכלוך, דניאל, (נוגעת לו בחזה) אל תיכנע ללכלוך.

דניאל: מילי.

מילי: מה?

דניאל מתקרב אליה ומנשק אותה. לאחר כמה שניות בודדות, מילי דוחפת אותו בעדינות ממנה.

דניאל מתרומם, מוחה את הדמעות שלו, מובך.

דניאל (רוצה לקבור את עצמו): סליחה.

מילי (נבוכה): זה בסדר.

דניאל: לא התכוונתי.

מילי: אני יודעת, הכל בסדר.

דניאל: חשבתי ש... כשדיברת על הענן וההפשטה הנפשית, חשבתי שרצית...

מילי: לא.

דניאל: לא משנה.

קול נביחות הכלב גוברות יותר ויותר, ונהפכות לזעקות כאב חטופות. מילי מביטה החוצה, מבולבלת. דניאל מרוכז בדבריו, לא שם לב לנעשה בחוץ.

דניאל: אבל את צודקת.

מילי: דשה?

דניאל: מה שאמרת, על שני הדניאלים ו... כל זה.

מילי: דשה???

דניאל: ומאיה... אני אדבר איתה...

מילי: דשה?????

זעקת כאב חטופה אחרונה של הכלב נשמעת, מלווה בגרגורים מסתוריים.

מילי מתרוממת, מביטה החוצה, מפוחדת, אחוזת טרור.

דניאל (לא שם לב למילי): כי זה לא אבוד, שום דבר לא אבוד, ואם הענן מצליף בנו חומצה של שנאה, אנחנו נפתח מטרייה, כמו שאמרת, מטרייה שתגן עלינו מכל ה...

דניאל עוצר, מביט על מילי. שניהם מפנים את מבטם המפוחד לעבר דלת הכניסה.

מאיה נכנסת פנימה, ספוגה בדם.

היא מחזיקה את ראשה הכרות של הכלבה, שדם טרי עדיין נוטף ממנה.

מאיה: הב הב.

מאיה זורקת לעברה של מילי את הראש של דשה. מילי תופסת את מה שנותר מהכלבה וצורחת צרחה מחרישת אזניים.

חושך.

תמונה 9

מילי עומדת בחזית הבמה. יונתן יושב מאחוריה. מילי פונה לקהל, רועדת.

מילי: אני לא מצאתי את דשה, דשה מצאה אותי, כמו גורל. היינו בחוות עזים בגולן ושם, בצד, דשה ננעלה עלי במבט שלה מהרגע שהגענו. כששאלתי את הבעלים של המקום של מי הכלבה, הוא אמר לי שדשה הגיעה מסוריה, כך הבן אדם אמר, הוא היה דרוזי, הבן אדם. דשה הייתה פצועה בכל הגוף שלה, רגל אחת שלה נקטעה, הרגל השנייה הייתה חבושה, הייתה לה צלקת שליוותה את הפנים שלה מכאן לכאן (מדגימה על הפנים שלה). הדרוזי אמר שהכלבה ברחו מהמלחמה בצפון, שהיא הייתה בבעלות רועה צאן מְטָאפֶס, כפר בדרום סוריה. זה מה שהוא אמר. לוחמים מדעאש לקחו את דשה אחרי שהרגו את רועה הצאן והשתמשו בה במלחמה שלהם עם הצבא של אסד. זה מה שהדרוזי אמר. דשה הצליחה לברוח דרומה ואז היא הגיעה לשדה מוקשים בצפון הגולן. שם היא איבדה את הרגל שלה, המסכנה. אבל היא המשיכה לברוח, לא מבינה מה נפל עליה ולמה. היא עברה את הגבול לישראל, שוב אל מול מטחי היריות של חיילים שלנו. זה מה שהדרוזי אמר. ואז היא הגיעה לְמַרְעָה, איפה שהדרוזי היה, ואז אני הגעתי. היא הביטה בי במבט מסכן ואבוד, מבקשת ממישהו שיציל אותה מחיים אומללים. היא לא הבינה למה כולם רוצים להרוג אותה, למה בני אדם כל כך רעים, אבל העיניים שלה ננעלו עלי כאילו הייתי המלאכית השומרת שלה. כשהגענו לפה, חשבתי שהמסע של דשה הסתיים בסוף טוב, מוקפת באנשים טובים, בתחושה של ביטחון ואהבה. דשה שלי.

מילי מוחה את דמעותיה, מצפה לתגובה אמפטיית מיונתן, אבל יונתן נותר במקומו.

יונתן: מילי, דשה לא הגיעה מסוריה, היא לא לחמה בשירות מחבלים מדעאש, חיילים ישראלים לא ירו עליה.

מילי: זה מה שהדרוזי אמר.

יונתן: הדרוזי שיקר, ראיתי את זה בעיניים שלו. הוא סיפר לך מה שרצית לשמוע. הוא לא היה יכול לדעת מה עבר עליה, כי כלבים לא מדברים, וגם מחבלים מדעאש לא מדברים. אין לו שום דרך לדעת. אז הוא המציא סיפור בשביל שניפתח את הארנק.

מילי: אני יודעת מה אתה מנסה לעשות, ואני לא אתן לך.

יונתן: מה אני מנסה לעשות?

מילי: אני לא מוותרת עליך.

יונתן: אני צריך לצאת מפה לכמה ימים.

מילי: לברוח.

יונתן: את צדקת, המלחמה הזאת לא שווה את זה, כי את לא איתי ואני לא יכול לסחוב את המאבק הזה על הכתפיים שלי לבד, לא כשאת נלחמת איתי כל הזמן, לא כשאת מנהלת משא ומתן עם האויב. היינו יכולים לנצח, אבל הפסדנו, את גרמת לי להפסיד.

מילי: יונתן...

יונתן: עזבי, זה לא בשבילי וזה גם לא בשבילך, ובטוח שזה לא בשבילנו. זה לא שווה את זה. היחסים בינינו לא שווים את זה.

מילי: הם כן.

יונתן: אני לא רוצה לחיות פה יותר.

מילי: אז בוא נעבור.

יונתן: את באמת לא מבינה מה אני אומר לך או שאת עושה את עצמך? איך שאני מרגיש עכשיו, אני לא רוצה לחיות אתך יותר. (מילי מתקרבת אליו, הוא מיד נסוג) אני צריך קצת זמן לחשוב. אני צריך שתתני לי קצת זמן לבד.

מילי: קח כמה זמן שאתה רוצה. אני לא מוותרת עליך.

יונתן: את מאוד מעצבנת. באמת. לא נעים לי להגיד לך את זה, אבל זה נכון. את מקטינה אותי עם המחשבות החיוביות שלך. וזה נמאס עלי.

מילי: אתה לא אוהב אותי יותר?

יונתן: לא יודע. אולי אף פעם לא אהבתי אותך. את נראית לי פעם נחמדה וטובה ובסדר במראה, אבל לא יותר מזה. היה בך משהו נואש, כאילו את מחפשת מישהו שיציל אותך מלהיות לבד, וזה עשה לי את זה, אז הייתי אתך ושכנעתי את עצמי שאני אוהב אותך, ואת נתלית עלי כמו עלוקה עם המחשבות החיוביות שלך, אז שכנעתי את עצמי שזה יכול לעבוד, שאני יכול להתאים את עצמי אליך, שזה יכול לעשות לי טוב. אהבתי אותי את הרעיון שלך, אבל אני לא אוהב אותך.

מילי: אני מבינה.

יונתן: את מבינה? איזה יופי שאת מבינה. אני כל כך שמח שאת מבינה. את תמיד מבינה ותמיד מכילה ושום דבר לא משחית אותך, נכון? כי את טהורה ואין בך שום דבר מושחת, יא חלב אחד אחוז, יא טפֿלון, יא קפה נטול קפאין, יא סיגריה אלקטרונית, יא אנרגיית חיים, יא טבעונית. אני לא יכול להסתכל עליך.

מילי: אוקיי.

יונתן: את מתייפייפת, זה מה שאת. אני לא אוהב אותך ואת חרא של זיון. בואי נראה אותך חושבת מחשבות חיוביות על זה, יא בריאה!! מה את מסתכלת עלי ככה?

מילי: כלום.

יונתן: את בוכה?

מילי נדה בראשה.

יונתן: את רוצה לבכות?

מילי נדה בראשה.

יונתן: את מבינה מה אני אומר לך?

מילי: מה אתה רוצה ממני?

יונתן: תגובה, סטירה בפרצוף, קללה, משהו. תני לי משהו, שאני אראה שאת בחיים, שגם לך יש פצעים, משהו.

מילי (מתקרבת ליונתן, נותנת לו סטירה סמלית על הלחי): זה מה שאתה רוצה?

יונתן: מעכשיו את לבד בסיפור הזה.

יונתן הולך לעבר דלת היציאה.

מילי (נוגעת בבטן שלה): יונתן! יונתן!! (יונתן נעצר) מה עם הילד?

יונתן: יש בכלל ילד?

מילי מביטה עליו פגועה.

יונתן הולך משם, משאיר אותה לבדה.

תמונה 10

מאיה יושבת על הספה.

דניאל עומד מאחוריה, מבט רצחני ניבט מעיניו.

מאיה: אל תסתכל עלי ככה, בזכותי הילדים שלנו יישנו לילה שלם, אחרי שהם יחזרו מהקייטנה של אימא שלי.

דניאל: מפלצת.

מאיה: הגזמת, אני הראשונה להודות בזה.

דניאל: הגזמת? זה מה שעשית?

מאיה: מי בכלל נתן לך רשות להיכנס? זה לא הבית שלך יותר.

דניאל עדיין בוהה בה, רותח.

מאיה: אחרי מה שהם עשו איזו ברירה הייתה לי? הבית שלנו היה מכוסה בחרא, מה היינו אמורים לעשות?

דניאל: האימא של הילדים שלי כרתה ראש של כלב.

מאיה: כלבה.

דניאל: את מבינה מה עשית?

מאיה: הם התחילו, אני ממשיכה. אתה יודע מה? אני אלך אליה ואתנצל, אני אגיד לה שהגזמנו, שהלכנו רחוק מדי, שאני אקנה לה כלב חדש, מה שהיא רוצה. תפסיק להסתכל עלי ככה.

דניאל: פגשתי את הארכיטקט.

מאיה: מה?

דניאל: רני, אני פגשתי אותו.

מאיה בוהה בבעלה, מנסה לאמוד את כוונותיו.

דניאל: שכרתי בלש פרטי שימצא לי את הארכיטקט מהפילאטיס והוא מצא לי אותו ועכשיו אני חזרתי ממנו, מרני שלך.

מאיה: מה עשית?

דניאל: דיברתי איתו, עם רני שלך. אמרתי לו מי אני והוא אמר לי מי הוא. שאלתי אותו אם הוא שוכב עם אשתי, הוא ענה לי שכן. אני ביקשתי ממנו להפסיק להיפגש איתך והוא סירב. הוא אמר שהוא אוהב אותך, הוא אמר שאת אוהבת אותו, הוא אמר שיום אחד עוד תתחתני, הוא אמר שאת הדבר הכי טוב שקרה לו, הוא אמר שאת הפרח הכי יפה שהוא אי פעם קטף, הארכיטקט מהפילאטיס...

מאיה: הוא אמר את זה?

דניאל: הוא אמר שהוא קנה לכם זוג כרטיסים לאירופה לחגים...

מאיה: באמת?

דניאל: הוא מעריץ אותך.

מאיה: הוא אמר את זה? שהוא מעריץ אותי?

דניאל: אז הרגתי אותו.

שקט.

מאיה: מה?

דניאל: הרגתי אותו.

מאיה: הרגת אותו? את רני? הרגת את רני? את רני שלי?

דניאל: כן. את לא תשמעי ממנו יותר.

מאיה: לא.

דניאל: כן.

מאיה: לא!

דניאל: כן!!

מאיה: זו עליית מדרגה מה שעשית, עליית מדרגה לא מוצדקת.

דניאל: לא השארתי לי שום ברירה.

מאיה: לא, אני לא מקבלת את זה. אתה לא הרגת אותו.

דניאל: את הרגת כלב. חתכת לו את הראש.

מאיה: אבל רני? מדובר פה בבן אדם...

דניאל: שאני הרגתי.

מאיה: איך הרגת אותו?

דניאל (מתלבט, מנסה לחשוב על תשובה ראויה): בסכין, בבטן, כן, ככה הרגתי אותו. ראיתי אותו מת. את רני שלך.

מאיה: לא. הוא לא מת.

דניאל: מה חשבת, שאני לא אעשה כלום בתגובה?

מאיה: יש לו ילדים, עבודה, לקוחות, עולם שתלוי בו.

דניאל: בדיוק. וזה מה שקורה למי ששוכב עם אשתי.

מאיה: מפלצת! מפלצת!! מפלצת!!!

דניאל: הוא מת, הרני שלך, וכל התכניות שלך לחיים טובים יותר. גם הם מתו. הכל מת.

מאיה מתחילה לבכות. דניאל מתקרב אליה, גוער בה.

דניאל: אין לך שום זכות להיות מאושרת, בייבי...

מאיה: די! די!! (לעצמה) אני לא יכולה יותר.

דניאל: ...לא אחרי מה שעשית לי!!

מאיה (צועקת לשמיים): תוציא אותי מפה!!! זה יותר מדי, זה יותר מדי. פוס משחק, בואו נעצור, זה יותר מדי. תפסיק, בבקשה תפסיק.

דניאל: למי את מדברת?

מאיה: למי שגורם לנו לעשות את מה שאנחנו עושים. אני לא יכולה יותר.

דניאל: מאיה, תסתכלי עלי.

מאיה: לא רוצה.

דניאל מתיישב ליד מאיה, מפנה את מבטה לעברו.

דניאל: תסתכלי עלי!

מאיה: מה?

דניאל: גם אני סובל.

מאיה: אני יודעת.

דניאל: אז למה את עושה לי את זה? אנחנו לא אויבים.

מאיה לא מגיבה.

דניאל: למה אנחנו עושים את זה לעצמנו?

מאיה: לא יודעת. אני לא יודעת.

דניאל: תסתכלי עלי.

מאיה שוב מסתכלת עליו.

דניאל: יש דרך חזרה?

מאיה: לי ולך?

דניאל: כן.

מאיה לא משיבה.

דניאל: מה את אומרת?

מאיה: אני רק רוצה ש... תפסיק לצעוק עלי.

דניאל: ואני רוצה שתפסיקי לכרות ראשים של חיות.

מאיה: אני לא אעשה את זה שוב.

דניאל: ולהמציא מאהבים.

מאיה מהנהנת.

דניאל: מבטיחה?

מאיה: כן. אני אהיה ילדה טובה.

האורות עולים בינתיים על מילי שיושבת על הרצפה בביתה, לבדה, בוהה קדימה דוממה.

דניאל מניף לעברה של מאיה את הזרת של ידו. מאיה מניפה לעבר ידו של דניאל את הזרת שלה. שניהם עושים שולם.

תמונה 11

מילי נותרה לבדה בבית.

דפיקה על הדלת נשמעת. דניאל ומאיה נכנסים, מחויכים.

מאיה: מילי?

דניאל: מה נשמע, מילי?

מאיה: איפה יונתן?

מילי: עזב.

מאיה: אהה...

דניאל: הוא עזב? למה הוא עזב?

מאיה: בגלל ש...

דניאל (ממהר להסיט את הנושא): בכל מקרה, יש לנו בשורות... אז הוא לא חוזר?

מאיה: נו, תגיד לה.

דניאל: אם את צריכה מישהו שיהיה...

מאיה (קוטעת אותו): מה קורה לך?

דניאל: מה?

מאיה: ספר לה כבר.

דניאל: אני ומאיה החלטנו לתת הזדמנות נוספת לדבר הזה שנקרא "מערכת היחסים שלנו".

מאיה: גבולות נחצו, אין ספק, על ידנו ועל ידיכם.

דניאל: כן.

מאיה: אבל מבחינתנו...

דניאל: כן.

מאיה: כי דיברנו על זה, ואנחנו רוצים שלום, בינינו לבין עצמנו ובינינו לבינכם, או לבינך. יש כאן הזדמנות ל...

דניאל: להתנצל.

מאיה: על מה שקרה...

דניאל: עם הכלב.

מאיה: תן לי לדבר, חמוד.

דניאל: סליחה.

מאיה: עם הכלב. הלכתי רחוק מדי, אין ספק. עם דריה.

דניאל: דשה.

מאיה: סליחה. אבל זו לא מי שאני, וזה ירדוף אותי עד סוף ימי, אני מבטיחה לך, מה שעשיתי לה, למרות שהנביחות שלה שיגעו את...

דניאל: בואי נתקדם.

מאיה: כן, זה לא משנה עכשיו.

דניאל: כן.

מאיה: ואני אעשה כל דבר ש...

דניאל: ספרי לה מה רצינו להגיד להם, את רוצה שאני אספר?

מאיה: אתה רוצה?

דניאל: איך שאת רוצה.

מאיה: ספר אתה.

דניאל: טוב, אז...

מאיה: אתה יודע מה? תן לי לספר.

דניאל: יאללה.

מאיה: דניאל חוזר לבית שלנו בסופו של דבר. אבל העיקר הוא שאנחנו חוזרים זה לזו, אני והוא. לפחות לסוג של מבחן.

דניאל: מבחן?

מאיה: כן? לא?

דניאל: למה מבחן?

מאיה: צודק, בוא לא נריב.

דניאל: אבל...

מאיה: עזוב, העיקר הוא שאתה חוזר אלינו, אז מה שאנחנו רצינו להגיד לך זה ש...

דניאל: הבית שלכם, או שלך... אנחנו לא צריכים אותו ואם זה תלוי בנו, אתם... את, יכולים או יכולה לגור פה כמה שאת או אתם רוצה או רוצים, ואנחנו לא נעלה את השכירות.

מאיה: לשנה הקרובה.

דניאל: כן.

מאיה: אז מה שקרה בינינו... איך אומרים את זה? מים מתחת לגשר?

דניאל: כן.

מילי: הרסתם לנו את החיים.

מאיה (תוקפנית): מילי, אנחנו לא היחידים ש...

דניאל: מאיה.

מאיה (נרגעת): כן, סליחה.

דניאל מתקרב למילי, רוכן לעברה.

דניאל: יש משהו שאנחנו יכולים לעשות בשבילך?

מילי: כמו מה?

דניאל: לקנות כלב חדש?

מילי מביטה על דניאל כאילו היא עומדת לרצוח אותו.

מאיה: בוא, חמוד. אנחנו מפריעים לה באמצע ה...

דניאל: אני רק רציתי להודות לך, באמת. אני יודע שאת כועסת עלי, או עלינו, אבל חשוב שתדעי ש... את גרמת לי להבין דברים חשובים לגבי ולגבי החיים שלי. עזרת לי מאוד להתמודד עם הקונפליקט הפנימי שבו הייתי. אני עברתי פה תהליך חיובי, השתגתי ויש לך מניות בשינוי הזה, זה מה שרציתי להגיד.

מילי לא מגיבה.

דניאל: כן... אז... את יודעת... שוב... תודה.

מאיה: בוא.

דניאל נעמד. שניהם מתכווננים לצאת.

דניאל: את חושבת שהיא תהיה בסדר?

מאיה: כן. לא. לא יודעת. נראה לי בכל מקרה שהיא הייתה מעדיפה להישאר עכשיו... אתה יודע... לבד.

מאיה מושכת את דניאל בידיה. הם הולכים לעבר דלת הכניסה, מביטים פעם אחרונה במילי, ויוצאים לבסוף החוצה.

מילי נותרת לבדה, מביטה סביבה בבית הריק.

לפתע ציוץ נשמע מאחד הארגזים שליד, הארגז רועד קלות. הציוץ גובר יותר ויותר.

מילי, מחייכת חיוך נוגה, מתרוממת והולכת לעבר הארגז.

היא מביטה למטה, בוהה בעכבר הנסתר. הציוץ נמשך.

לאחר שניות ספורות, משהו אצלה משתנה. מבטה המחויך מומר במשהו אחר, משהו אפל, מפחיד, קטלני, מלא נקם.

יונתן לפתע חזר לשטח הבית, מביט בה מבט מלא רחמים וחרטה.

מילי עומדת בגבו אליו, לא שמה לב לנוכחותו.

היא מרימה את רגלה ובמהירות נחושה ורצחנית דורכת על העכבר ומוחצת אותו.

ציוץ כאב של העכבר נשמע לשנייה ואז מיד גווע.

מילי רוכנת לעבר העכבר ויורקת עליו.

יש משהו משחרר באקט האלים הזה, כאילו רגשות עצורים איימו לצאת החוצה כבר הרבה זמן.

מילי מתרוממת, רואה את יונתן.

היא עכשיו בן אדם אחר, מפחיד, משוחרר.

שניהם מביטים האחד על השני, לא זזים.

האורות יורדים.

סוף